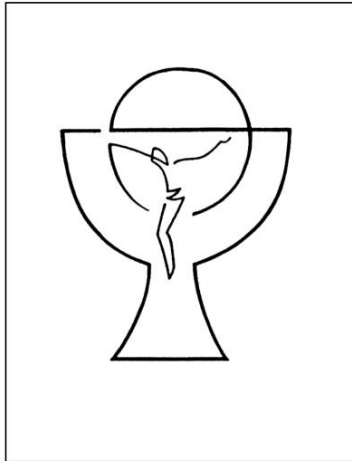

ÚTRAVALÓ

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

Május 29.: Krisztus Szent Teste és Vére Úrnapja

A Szentmise olvasmányai:

1. **Ter 14,18-20** – Ábrahám kenyeret és bort ajánlott fel, amikor győzelmet aratott az ellenség felett.
2. **1 Kor 11,23-26** – Pál felidézi a korintusi egyház híveinek Jézus szavait: „Amikor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.”
3. **Lk 9,11b-17** – Jézus pedig kezébe vette az öt kenyeret és a két halat. Megáldotta, megtörte, tanítványainak adta, ők pedig kiosztották a népnek.

Örömhír

„A liturgikus év során két kiemelkedő nap van, amelyeken az Oltáriszentséget ünnepeljük. Nagycsütörtök estéjén az utolsó vacsorára emlékezünk, amelyen az Oltáriszentség alapítása történt, az Úr Jézus a kenyeret saját testeként, a bort saját véreként adta apostolainak és megparancsolta nekik, hogy az ő emlékezetére ismételjék majd meg cselekedetét. Ez történik minden szentmisében.

A másik nagy ünnep pedig az Úrnapja, amelyet ma tartunk. E nap hagyományához tartozik a körmenet, amikor az Oltáriszentséget, amelyben hitünk szerint az Úr valóságosan jelen van, körülhordozzuk városainkban és falvainkban. Nem a feltűnést keressük ezzel, hanem mintegy hitvallás ez részünkről, hitvallás arról, hogy Krisztus jelen van az Oltáriszentségben.

A mai ünnep evangéliuma a csodálatos kenyérszaporítást tárja elénk. Jézus mindennapi tevékenységét végzi: tanítja a népet és meggyógyítja a betegeket, akiket hozzá visznek. Estefelé az apostolok arra kérik, hogy bocsássa el az embereket, hogy szállást keressenek maguknak éjszakára és gondoskodjanak maguk számára ennivalóról. Jézus azonban mást javasol, amin valószínűleg meglepődhetek az apostolok. Ezt mondja: „Ti adjatok nekik enni” (Lk 9,13). Ekkor kerül elő az öt kenyér és a két hal, ami igencsak kevésnek tűnik ahhoz, hogy belőle több ezer ember ehessen. Az ember számára kevésnek tűnik, az ember kezében valóban kevés is, de Jézus kezében nem. Ő a kevésből is tud sokat tenni, annyit, hogy minden jelenlévő jóllakjon. És így is történik. Az Úr csodát tesz, mindenki ehethet az általa adott eledelből.

Az Oltáriszentség, az Eucharisztia iránti tiszteletünk alapja az, hogy hiszünk abban, hogy az Úr Jézus valóságosan és maradandóan jelen van az átváltoztatott kenyérben és borban. Átváltoztatott kenyérről és borról beszélünk, ami azt jelenti, hogy a kenyér és a bor lényegileg alakul át Krisztus Testévé és Vérévé, miközben külső alakját megtartja. Az átváltoztatás a szentmisében történik, a miséző pap Krisztus személyében cselekedve jeleníti meg az Úr áldozatát. Maradandó átváltozásról, pontosabban átlényegülésről beszélünk, ami azt jelenti, hogy a Krisztus Teste és Vére nem alakul vissza kenyérré és borrá, az Úr jelenléte nem szűnik meg az Oltáriszentségben például a szentmise befejeztével vagy bizonyos idő elteltével. A valóságos jelenlétet azokkal a tévedésekkel szemben fontos kiemelni, amelyek szerint csupán jelképes jelenlétről van szó. Hitünk szerint Jézus Krisztus istenségével és emberségével jelen van az Eucharisziában. Érdemes szót ejtenünk e valóságos és egyedülálló jelenlét következményeiről. A szentáldozás az Úrral való egyesülés a hívő ember számára. Nem közönséges étkezés ez, hanem az Úrral való lelki egyesülés lehetősége, amely során magunk is Krisztus testévé válunk. Az Oltáriszentséget tisztelet, a legmagasabb fokú tisztelet illeti meg, ezt nevezzük imádásnak. Ez a legmagasabb fokú tisztelet nem csupán az eucharisztikus ünneplésre, azaz a szentmisére vonatkozik, hanem a szentmisén kívüli tiszteletre is. A legnagyobb gonddal őrizzük az Oltáriszentséget, kellő tisztelettel visszük el a betegekhez, akik képtelenek részt venni a szentmisén, továbbá a hívők elé helyezzük, hogy imádásukat kifejezhessék. Tiszteletünk legszebb kifejezése az, amikor a misében szentáldozáshoz

járulunk. Fejezzük ki elsősorban ezzel az Oltáriszentségben való hitünket!”

- Horváth István Sándor -

IMÁDSÁG

Urunk, Jézus Krisztus! Hisszük, hogy valóságosan és maradandó módon jelen vagy az Oltáriszentségben. Hisszük, hogy a szentáldozás átváltoztató találkozás: a te szent testeddé átváltozott kenyér átváltoztat, átalakít minket. Azért járulunk szentáldozáshoz, hogy magunk is Krisztus testévé váljunk. Hisszük, hogy a szentáldozás összeköt minket egymással is. Egységet teremtő szentség ez. Azáltal, hogy te bemutatod áldozatodat és önmagadat az örök élet kenyereként adod nekünk, egy új közösséget, az Egyház élő közösségét hozod létre belőlünk. Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Úrnapiját a pünkösdi utáni második csütörtökön ünnepli a világegyház, mivel az ünnep nagycsütörtökkel van kapcsolatban. Nagycsütörtökön történt ugyanis az Oltáriszentség alapítása, ám a nagyhéten a sok gazdag ünnep közt annyira megoszlik a figyelem, hogy az nem teszi lehetővé azt a fajta teljes odaadást, melyet az Eucharisztia iránti szeretet gyújt az ember szívében. Ezért az Egyház a húsvéti idő után külön is hálát ad ezért a csodálatos ajándékért.

Az ünnep keletkezése a XII. századra megy vissza, amikor többfajta eretnokség is rombolta a hit alapjait, miközben egyre jobban fellendült az Eucharisztia-kultusz. Ennek egyik gyümölcseként 1200 körül Párizsban bevezették az úrfelmutatást a szentmisében. Ezek után Krisztus egy Ágoston-rendi apácának, Szent Juliannának magán-kinyilatkoztatásban adta tudtul kérését, miszerint az Eucharisztia titkát külön egyházi ünneppel is ünnepeljék. IV. Orbán pápa eleinte habozott, ám a bolsenai eucharisztikus csoda meggyőzte őt. 1263-ban, az Apostolfejedelem sírjához zárandokoló cseh pap nem messze Rómától, szentmisét mutatott be a bolsenai Szent Krisztina templomban. Az átváltoztatáskor kétségek gyötörték, hogy a kenyér és a bor valóban Krisztus testévé és vérévé válik-e. Ekkor a pap megdöbbenve vette észre, hogy a megtört ostyából vércseppek hullottak a korpóláréra. A nagy tisztelettel körülvevett ereklyét 1264. június 19-én átvitték Orvietoba, ahol épp IV. Orbán pápa tartózkodott. Ő hirdette ki Úrnapija ünnepét 1264. szeptember 8-án kelt bullájával, melyben a Pünkösdi nyolcadát követő első csütörtökre tűzte ki Úrnapija megünneplését. A pápa ezek után megbízta Aquinói Szent Tamást, korának legnagyobb domonkos tudósát, hogy alkossa meg az ünnep zsolozsmájának

és miséjének szövegeit. Máiig ezeket a szép szövegeket halljuk az úrnapi liturgiában. A szentmisében az „átváltatástól” kezdve Jézus teste és vére jelen van a kenyér és a bor „szívében”. Ez a jelenlét megmarad, ezért őrizzük a Szentostyát a Tabernákulumban, és az örökmécs jelzi, hogy Jézus itt van velünk. Úrnapi körmenetről először 1279 tájékaról vannak adatok.

Június 3. – Jézus Szentséges Szíve

Jézus szívének tisztelete dogmatikailag a Szentírás alapján alapul: Jézus kereszten átszúrt szíve a megváltó szeretet szimbóluma. Magát az Istenembert ünnepeljük, de úgy, ahogy szívének szeretetét kifejezte.

Jézus Szíve Isten emberré lett Fiának szíve, a megváltó isteni szeretet jelképe. Tiszteletének alapja az, hogy Jézus egész embersége, így Szíve is az Isteni Személy kifejezője. A Szentírásban a szív az ember erkölcsi és vallási személyiségének foglalatja, nem lélektani, hanem egész-emberi fogalom, ösfogalom, mely egyszerre fejezi ki a testi és a lelki valóságot.

Jézus szívének átszúrása és oldalának megnyitása jelképezte a szeretet végtelenségét, a Szentlélek elküldését és a szentségek forrását, erejét.

Az egyházatyák a Jn 7,37-38-ra hivatkozva („Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon mindenki, aki hisz bennem. Amint az Írás mondja: élő víz folyói fakadnak majd belőle.”) Jézus szívét az élő víz forrásaként jelölték meg.

A középkorban már kimutatható bizonyos körökben, különösen a 13-14. század német misztikusainál a kifejezett Jézus Szíve tisztelet. Ezt követően a 16. században főként a jezsuiták, és a karthauziak terjesztették a tiszteletet, aminek teljes kibontakozása a 17. században élt Alaque Margit látomásaihoz kapcsolódik, melyek során Jézus különösen az emberi hálátlanságot fájlalta, s a Szív tisztelőitől engesztelést, valamint gyónást és áldozást kért a hónap első péntekjén.

IX. Piusz pápa 1856-ban Jézus Szíve ünnepét az egész egyházra kiterjesztette. A főünnep napja a pünkösdi utáni második vasárnapot követő péntek. Ezen kívül Jézus szívét ünnepeljük minden hónap első péntekjén és június havában.

– Forrás: Magyar Katolikus Lexikon-

Imádság:

Istenünk, te szent Fiadnak bűneink miatt megbezett Szívében nagy irgalmassággal megnyitottad szereteted végtelen kincstárát, add, kérünk, hogy amikor hűséges szeretetünk hódolatát bemutatjuk neki, a méltó elégtétel köteles adóját is lerőjűk iránta. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.